

ÁRA: 45 Ft DECEMBER 24. 1988/52.

Képes

7

*Hitekkel
teljes karácsonyt!*

VILÁGSZTÁROK ünnepelnek

azóta tudom, mit jelent érzelmekkel énekelni.

– Hol tölti a karácsonyt?

– Berlinben gyakran kellett karácsonykor színpadon állnom. Idén lesz az első olyan ünnepem, amikor itthon lesz az egész család: a huszonhárom éves fiam is, aki Magyarországon volt orvos-tanhallgató és tizenhárom éves kislányom, aki, sajnos, nem tud magyarul.

– Biztosan van valami titkos vágya. Mit szeretne kapni karácsonyra? El-

áruházt is, milyen ajándékokkal kívánja megörvendeztetni szeretteit?

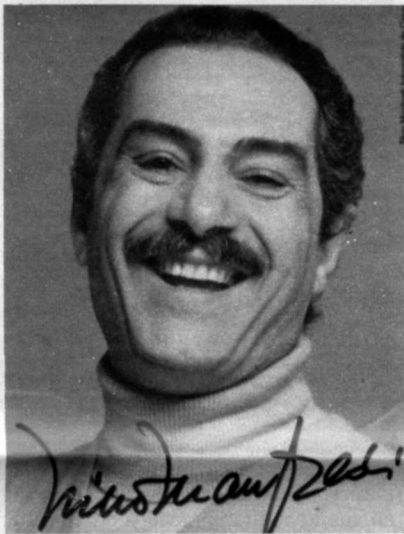
– Bűnnek tartom a javak fölösleges halmozását. Tulajdonképpen mindenem megvan, ami szükséges. A gyerekek azért persze kapnak valamit. Az én örömöm azonban egy elegáns családi vacsora francia pezsgővel, lazaccal. És hogy négy lábú barátaim se éhezzenek, karácsonykor ők is mindenféle csemegében részesülnek az állatok otthonában és az állatkertben. Nagy állatbarát vagyok.

Nino Manfredi Rómából

– Én nem hiszek a karácsonyban, de fontos ünnep, mert – legalábbis itt, Olaszországban – erre a napra az emberek megjavulnak. Amint vége a karácsonynak, vége a kötelező jósnak is. Ami engem illet, nagyon távolról szemlélem csak az ünnepet, rossz emlékeket ébreszt, eszembe juttatja azt az elhibázott vallásos nevelést, amit kaptam. Arra neveltek, hogy olyasmiben higgyek, ami nem igaz. Az emberek számára fontos szimbólum, de én, ha csak lehet, elkerülöm.

– Ajándékokat sem szeret kapni?

– Nem, ennek egyáltalán semmi jelentősége. Inkább arra használom fel az ünnepet, hogy együtt lehessenek az enyéimmel és én ajándékozzam meg őket. Számomra az a legnagyobb ajándék, ha együtt lehetek azokkal, akiket szeretek. Csakis ebben az értelemben szeretem a karácsonyt, de semmiféle karácsonyi mesében nem hiszek. Talán már a gyerekek sem hisznek az emberi jószágban, hiszen amióta ember van a földön, mást sem csinálnak, mint háborúznak. És miért? ... Most még ráadásul itt van az emberiség legnagyobb ellensége is, a kábítószert. Rosszabb, mint egy világháború. És akkor rögtön adódik a kérdés – épp karácsony kapcsán – ugyan Jézus miért nem tesz már csodát? De hát ilyen buta kérdést nem tehet fel az ember, hacsak nem vállalja a megbélyegzést, hogy bolond. Szóval, a karácsony is, mint annyi ünnep, olyan hagyomány, amelynek nincs többé értelme. A gyerekek folytatják önmaguk injekcióját, a férfiak pedig készítik az újabb és újabb adag kábí-

tószereteket. Senki ne higgye, hogy éppen karácsonykor szabadnapot tartanak. Hogyisne! Pont abból tudnak gazdag karácsonyt rendezni, hogy megszedik magukat a szerencsétlen fiatalok halála árán. Száz szónak is egy a vége: a karácsonyt úgy veszem, mintha nem is létezne.

– Miért kedves önnek az a dedikált kép, amit nekünk ajándékozt?

– Mert ezen a képen nevetek és azt akarom – gyakran rá is szoktam írni a kép hátuljára –, hogy aki ezt a fényképet látja, maga is nevessen. Nagyon fontos, hogy az emberek ne felejtsek el a humort, a jókedvet, hogy mindig képesek legyenek a nevetésre.

Vittorio Gassman Firenzéből

– Halló, Gassman-lakás?

– Igen.

– Gassman úrral szeretnék beszélni.

– A papa a másik szobában van, most jött haza.

– Ugye te a legkisebb fia vagy, Jacopo?

– Igen.

– Tudod, azért keresem a papát, mert a karácsonyi ünnepekről szeretnék vele beszélni.

– De hát még nincs karácsony!

– Nem baj, amikor az újságban megjelenik ez a beszélgetés, akkor már karácsony lesz. Mondd, Jacopo, hány éves vagy?

– Nyolc múltam.

– És mit szoktál kapni a papától karácsonyra?

– Hát, az attól függ.

– Mitől?

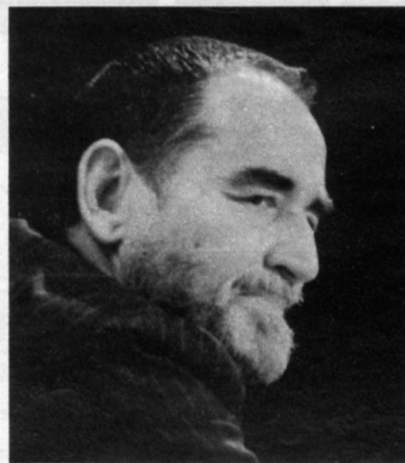
– Hogy mit kérek?

– És mit szoktál kérni?

– Amit szeretnék. Tavaly például egy vitorlást kaptam, amit nem kell vízre tenni, mégis megy. De a legjobban annak örülök, ha a papa itthon van karácsonykor és meséket olvas nekem... De már itt is van a papa.

– Gassman úr, ön milyen karácsonyi ajándéknak örül a legjobban, illetve mit szeret ajándékozni karácsonyra?

– A feleségem és a gyerekeim figyelmessége mindig bámulatba ejt, nekik

több érzékük van az ajándékozáshoz, mint nekem. A legkisebb fiam, Jacopo imád rajzolni. Tavaly az ünnepek előtt a

feleségem észrevette, hogy egyfolytában egy festményt nézeget a Leonardo-albumból, a Szent családot. És karácsonyra kaptunk tőle egy remek kis rajtot bekeretezve, a Mi családunk aláírással. Rajta van az egész család, a két bátyja és a nővére is. Mondanom sem kell, hogy ez a legszebb karácsonyi ajándék, amit valaha is kaptam. Én többnyire a feleségemre bízom az ajándékok kiválasztását.

– Mit jelent önnek a karácsony?

– Minél idősebb vagyok, annál inkább úgy érzem, hogy nem a külsőségek teszik az ünnepet. Egy békességben elfogyasztott családi vacsora, az otthon melege, a gyerekeim arcán az elégedettség: nekem ez jelenti a karácsonyt. És akár ünnepnapot írunk, akár a hétköznapokat éljük, magunkban kell megteremtünk a belső békét, a nyugalmat, az ajándékozás örömét.

Marton Éva – útközben

Egy pillanatra sem hisszük azt, hogy Marton Évának ez a legkedvesebb fényképe. A világhírű magyar opera-énekesnő bizonyára százával őriz ennél sokkal becsesebb és szebb képet magáról, ám

te magának a gyanúsítást, egyben nem győzőtt elégszer bocsánatot kérni a művésznőtől.

Marton Éva azóta igen sokszor lépett fel a Metropolitanban, hogy csak a legutóbbi említsük: Pavarotti és több más világsztár társaságában énekelt a Trubadur Leonoráját. Az előadást szinte a világ valamennyi tévéállomása – a magyart kivéve – közvetítette, közöttük például a szovjet televízió is.

December elején Marton Éva ismét itthon volt, újabb lemezének felvételén. Karácsony előtt egy nappal utazott haza fiával (aki a Színház- és Filmművészeti Főiskola hallgatója), hogy másnap már családjá körében tölthesse a szentestét hamburgi otthonában.

Az emlékezetes fényképre pillantva a következőket mondta: „Ilyen pillanatot soha nem kívánok sem magamnak, sem másnak, mert higgyék el, iszonyú volt, és sokkal rosszabbul is végződhetett volna. Amit viszont ezen a gyönyörű ünnepén kívánni szeretnék, az elsősorban nem személyes jellegű. A békét kívánom mindenkinek: családomnak, magamnak, barátaimnak, a nézőknek és a politikusoknak. Szeretnék nagyon hinni abban, hogy az, ami most elkezdődött, az folytatódik, és talán nem elképzelhetetlen, hogy az emberek egyszer tényleg szót értenek egymással. Magamnak leginkább jó egészséget kívánhatok, mert nagyon kemény és – remélem – nagyon szép esztendő vár rám. Február 20-án a Metropolitanban a Salomé éneklek, s ahogy tudom, már minden jegy elkel elővételben. Az előadást egyébként megfilmesítik. Áprilisban A végzet hatalmában lépek fel Bécsben, ugyanott júniusban az Elektrát éneklek, s közben, május 20-án újra a budapesti Operaházban vendégszerepelek, kedvenc szerepemben, a Toscában.”

ennél emlékezetesebb aligha készült róla nagyszerű pályafutása során. 1986 októberében, amikor készült, bejárta a világsajtót. A sztori valószínűleg sokaknak ismerős: a New York-i Metropolitan Tosca-előadásán Juan Pons spanyol baritonista véletlenül úgy megütötte Marton Évát, hogy állkapcsa kiugrott. Szerencsére azon nyomban helyére is került, így a művésznő, ha pokoli fájdalmak közepette is, de folytatni tudta az előadást. Akkoriban sokat cikkeztek róla, hogy a spanyol énekes vajon véletlenül vagy szándékosan ütötte meg Marton Évát, Juan Pons mindenesetre kikér-

Gina Lollobrigida Svájcban

– Az első gondolatom, hogy a karácsony meghitt, családi ünnep, amikor mindenki együtt van. Mi, a fiammal rendszerint

Svájcban töltjük a karácsonyt, ott van házuk, ott állítjuk fel a fát és gyűjtjük meg együtt a gyertyákat.